

Caribisch verhaal deel 6

De deur ging open en er kwam een arts met een rolstoel binnen.

“Zo mevrouw, we gaan even een foto laten maken” zei hij monter.

“Moet ik daarin?” zei Alice, terwijl ze op haar ellebogen steunde.

“Totdat ik zeker weet dat het alleen maar een hersenschudding is nemen we maar het zekere voor het onzekere” zei hij en kwam naast haar bed staan. Ze kwam overeind zitten en ondersteund door de arts liet ze zich in de stoel zakken. Haar hoofd tolde. Snel pakte ze haar haar handtas mee.

De arts reed met haar door een lange gang. Hij pakte zijn mobieltje en toetste iets in.

“Wie zit er op röntgen? Een nieuw meisje? Colombiaans? Oh.. dankje”. Hij klapte het toestel weer dicht. Alice keek ernaar.

Aan het eind van de gang zat een rode deur, ze gingen er naar binnen en de arts liep naar het donkere meisje dat in het kantoortje zat, ze hoorde hem Spaans praten en hij kwam weer naar buiten.

“Ze neemt het hier over, even op het bed zitten voor de foto en straks bij mij terugkomen met de cd” zei hij en liep de deur uit. Alice keek hem na.

Het Colombiaanse meisje kwam naar haar toe.

“You come here, lie” zei ze en wees naar het bed. Alice vroeg in het Spaans wat de bedoeling was, of ze rechtop moest zitten of ergens tegenaan?

Opgelucht dat ze geen gebroken Engels meer hoefde te praten legde het meisje de procedure uit. Er rinkelde een telefoon en ze haalde een klein roze toestel uit haar zak, klapte hem open en nam het gesprek aan. In snel Spaans ratelde ze over de rest van de afspraken van die ochtend en vertrok in het kantoortje. Alice ging tegen de plaat zitten, wachtte tot de foto was gemaakt en de cd klaar was en vroeg het meisje hoe het ervoor stond. Ze mocht daar officieel niets over zeggen wist Alice maar hier op het eiland ging toch alles anders. Ze was blij dat ze had geïnvesteerd in Spaans, het kwam haar vaak van pas.

“Niks aan de hand hoor, gewoon een hersenschudding” zei het meisje.

“Pijnstillers en wat tegen de duizeligheid en rust, dat zal de dokter wel voorschrijven”. Ze hield even haar hand voor haar mond, alsof ze zich realiseerde dat ze dat niet had mogen zeggen. Maar toen zuchtte ze en gaf de cd aan Alice.

“Betalen bij de balie en mij de bon brengen graag” zei ze. Weer pakte ze haar mobieltje, klapte het open en dicht. Al die mobieltjes.. ineens hapte Alice naar adem. Ze wist het. Dat wat ze over het hoofd had gezien. Tegen het meisje zei ze snel:

“Mag ik je telefoon even? Ik zal de kosten vergoeden”. Het meisje aarzelde. Toen Alice haar portemonnee pakte en er 10 dollar uithaalde, ontspande ze en gaf haar het toestel. Alice tikte snel het nummer in van Frank. Hij nam meteen op.

“Alice, meisje, hoe is het met je?”

“Gaat wel Frank, maar kan je meteen iets voor me doen?”. Ze legde uit wat ze van hem wilde en hij beloofde erachter aan te gaan. Ze gaf het meisje de 10 dollar, liep naar de balie en betaalde. Die rolstoel, daar had ze geen zin meer in. Ze bracht de bon naar het meisje en liep naar de overkant van de straat, waar de arts zat die haar had geholpen. Buiten moest ze even knipperen tegen het felle zonlicht. De arts bevestigde wat het Colombiaanse meisje had gezegd, ze nam de recepten in ontvangst en hield buiten een taxi aan.

“Naar het politiebureau maar stop onderweg even bij een Botica”.

Bij het politiebureau keken haar collega's vreemd op toen ze binnenstormde.

“Moet jij geen rust houden?” vroeg de stevige Antilliaanse collega die altijd op pastechi’s trakteerde.

“Geen tijd” zei Alice en liep door naar Franks kamer. Hij keek op en een lach brak op zijn gezicht door.

“Alice, je bent geniaal!” zei hij. “De telefoontjes die van het schip waren gestolen en we bij Michael hebben gevonden zijn allemaal ontdaan van hun simkaart en er zit een chip in”.

“Een chip? Waarvoor?”

“Het lijken RFID chips, je weet wel, die we hier gebruiken om auto’s te kunnen traceren.” Alice knikte.

“Maar wie zou er wat mee willen traceren? En waarom?” vroeg ze peinzend voor zich uit.

“Ja dat is de vraag, we hebben Michael ondervraagd maar die lijkt er echt niets over te weten, ik denk dat het spul bij hem geplant is.”

“Ja dat denk ik ook” zei Alice.

“Oh en hoe zit het met Tom en Roos, de auto waarmee ik werd aangereden stond toch op hun naam?”

“Ja dat is ook zoiets” zuchtte Frank, “de auto is achtergelaten op het strand, vlakbij Washikemba en zij zijn verdwenen.”

“Wat, verdwenen?”

“Ja geen spoor meer, maar ze zijn niet met een vliegtuig weg, ze zijn niet langs de douane gekomen.”

“Boot”

“Dat denk ik ook” zei Frank. “Maar waarom? Weet jij iets over hen?”

“Nou die Roos ging met Michael iets met duiken doen, hij wilde dat ze meedeed aan een ‘speciale duik’, dat had ik opgevangen. En die Tom, hij zei tegen mij dat hij iets met mobiele telefoons deed.. en hij was op het strand toen die kitesurfer werd aangereden door die waterscooter. Hoe is het trouwens met hem?”

“Wel oké, maar hij laat niet veel los.”

“Zal ik eens met hem praten?” vroeg Alice. Ze was er niet toe bevoegd, maar ze wisten allemaal dat zij van iedereen het beste in staat was om mensen op hun gemak te stellen. Frank keek haar aan en fronste zijn wenkbrauwen.

“Officieel, nee.. maar doe maar” zei hij met een scheve glimlach.